

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG
Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Telefon: (06-1) 443-5573 / 33-104,
Telefax: (06-1) 443-5733 / 33-133,
E-mail: orfkitkarsag@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/674/9/2013. RP.

Tárgy: alapvető jogot érintő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **N. Mihály** szolnoki lakos képviselőjében a Fazekas Ügyvédi Iroda által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 39/2014. (II. 25.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) N. Mihály, panaszos (képviselője útján)
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

N. Mihály szolnoki lakos (a továbbiakban: Panaszos) 2013. június 13-án a Panasztestületnek postai úton terjesztette elő panaszát, amelyben egy 2013. május 27-én végrehajtott – álláspontja szerint jogait sértő – rendőri intézkedést kifogásolt.

A panaszbeadvány szerint a Panaszos 2013. május 27-én 10:40 órakor indult el a Szolnok, Városmajor út 59/B. A. épület I/6. szám (a továbbiakban: társasház) alatti – a tetőtérben található – lakásából, edzeni. A Panaszos szülei is ugyanebben a társasházban laknak, az első emeleten. Lefelé menet a lépcsőházban a Panaszos úgy döntött, hogy meglátogatja a szüleit. Az első emelet lépcsőfordulójában két rendőr golyóálló mellényben megszólította, hogy hova megy. A Panaszos elmondta nekik, hogy ő a házban lakik és a szülei lakásába szándékozik menni, amely lakáshoz rendelkezik lakáskulccsal. A nyomozók megkérdezték a szülei nevét, majd közölték, hogy abba a lakásba nem mehet be. A Panaszos – állítása szerint – több kérdést is feltett a rendőröknek, de azok csak annyit válaszoltak, hogy majd mindent meg fog tudni és menjen velük ki a lépcsőházból. Amikor kiléptek a lépcsőházból a Panaszos nagyon megijedt, mert a szülei személygépkocsiját nem látta, ugyanakkor több golyóálló mellényes rendőr volt a ház előtt és a környéken. Eközben a Panaszos folyamatosan kérdezgette a rendőröktől, hogy hol vannak a családtagjai, de csak azt a választ kapta, hogy majd pár óra múlva mindent megtud. Ekkor az egyik nyomozó elkérte a Panaszos lakáskulcsát – amelyen rajta volt gépkocsijának a kulcsa is – azzal, hogy „az most kellene neki”, majd egy személygépkocsihoz kísérték és azt mondták neki, hogy üljön be. A Panaszos beszállt a személygépkocsiba, majd az egyik nyomozó kérdezgetni kezdte a szüleivel kapcsolatban. A kocsiiban a Panaszosnak nem engedték, hogy használja a mobiltelefonját, majd kb. mintegy 15 perc elteltével elszállították őt a Szolnoki Rendőrkapitányságra, ahová kb. 11:10 órakor érkeztek meg. A Rendőrségen a Panaszost felkísérték egy irodába. A Panaszos tovább kérdezősködött arról, hogy mi történt, de továbbra is csak azt mondták neki, hogy majd pár óra múlva mindent meg fog tudni. A rendőröktől további kérdéseket kapott a szüleivel kapcsolatban, eközben folyamatosan csörgött a mobiltelefonja, de nem engedték meg neki, hogy felvegye. Az egyik nyomozó kérte a Panaszost, hogy hívja fel az édesanyját és hívja be a Rendőrségre, de a Panaszos közölte, hogy a telefonja „*hol működik, hol nem*”. A nyomozó ezt nem hitte el és a saját készülékéről felhívta a Panaszos édesanyját, aki egy kis idő elteltével már bent is volt a Rendőrségen. A Panaszost és édesanyját nem engedték egymás közelébe.

Ezek után a Panaszost kihallgató rendőr mutatott egy papírlapot a Panaszosnak, amelyre kettő név volt felírva, és megkérdezte, hogy ő, vagy a családtagjai ismerik-e a papírlapon szereplő személyeket, vagy állnak-e esetleg valamilyen kapcsolatban velük. A Panaszos azt válaszolta, hogy nem ismeri a két személyt, és arról sem tud, hogy a szülei ismerik-e őket. A Panaszos ekkor még mindig nem tudott semmit a történetekről, pedig állítása szerint ekkor már másfél órája a Rendőrségen volt.

Az eltelt idő alatt a Panaszosnak két alkalommal is a mosdóba kellett mennie, de ezt is csak rendőri kísérettel tehette meg. A Rendőrségen a Panaszostól felvettek egy jegyzőkönyvet is, de a feltett kérdésekre, illetőleg a jegyzőkönyv tartalmára – zaklatott lelkiállapota miatt – egyáltalán nem emlékszik. A jegyzőkönyv aláírása után elengedték, de állítása szerint még ekkor sem tudott semmit a történetekről. A Rendőrség folyosóján összetalálkozott édesanyjával és a 8 éves öccsével. Ekkor kb. 13:30 és 13:45 óra lehetett. A Rendőrség előtt

beszálltak az édesanyja gépkocsijába és csak találgattak a velük történt eseményekkel kapcsolatban. Ekkor „*valahogy kiderült*” a számukra, hogy a Panaszos nevelőapja a megyei rendőr-főkapitányságon van, ezért elmentek oda és együtt megvárták a nevelőapát a portán. A nevelőapja kiengedését követően otthon beszéltek meg, hogy mi is történhetett velük.

A Panaszos – panasza és panaszának kiegészítése szerint – az alábbiakat sérelmezte:

- a Rendőrségre történt beszállítást;
- nem tájékoztatták a beszállításának okáról;
- a Rendőrségen történt megjelenéséről igazolást nem kapott;
- elvették lakásának, illetve személygépkocsijának a kulcsát;
- nem használhatta mobiltelefonját;
- kihallgatása alkalmával kizárólag édesanyjáról és nevelőapjáról kérdezték, anélkül, hogy jogairól kioktatták volna.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz fűződő, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület álláspontja szerint a Panaszos rendőrkapitányságra történő „előállítás” jogalap nélküli és aránytalan volt, ezáltal sérült a Panaszos személyi szabadsághoz való joga. A Panasztestület megállapította továbbá, hogy a rendőrök a Panaszos lakáskulcsának, illetve gépkocsi indítókulcsának elvételével korlátozták, illetve megsértették a Panaszos tulajdonhoz való jogát.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsértések elérték a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a Panaszos által előterjesztett, 2013. június 13-án kelt panaszbeadvány;
- 2013. június 4-én kelt ügyvédi meghatalmazás;
- a Panaszos jogi képviselője által előterjesztett, 2013. július 15-én kelt panasz kiegészítés;
- a Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztály Betörési Csoport 2013. május 29-én kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/9317/2013. id. számú jelentése;
- a Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztály Betörési Csoport 2013. május 29-én kelt (S. Gábor r. törzsőrmester által készített), 16010/9317/2013. id. számú jelentése;

- a Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2013. július 29-én kelt, 16010/105/43-2/2013. P. számú jelentése;
- a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság 2013. július 29-én kelt, 16000/4184-3/2013. ált. számú jelentése;
- a Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 8-án kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/6112/2014. id. számú jelentése;
- a Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 8-án kelt (S. Gábor r. törzsőrmester által készített), 16010/6112/2014. id. számú jelentése;
- a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 2014. április 11-én kelt, 16000/105/41-11/2013. P. számú jelentése.

III.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során sem a Panaszos, sem jogi képviselője a 2013. június 13-án előterjesztett, majd 2013. július 15-én kiegészített panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, nyilatkozatot, illetőleg egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

IV.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a Panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei.

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság 2013. július 29-én kelt, 16000/4184-3/2013. ált. számú jelentése és a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság Rendészeti Igazgatóság 2013. június 11-én kelt, 16000/3302/2013. ált. számú jelentése az alábbiakat tartalmazza:

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Bűnügyi Osztálya 2013. május 27-én büntetőeljárást indított a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésbe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő nyereségvágyból elkövetett emberölés büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen, aki 2013. május 27-én 09:00 óra körüli időben a Szolnok, Hunyadi út 28. szám alatti családi házban ékszerek és készpénz átadására kényszerítette az otthon tartózkodó házaspárt, majd távozását megelőzően egy lőfegyverrel – több lövés leadásával – lelőtte a házaspár férfi tagját, aki ennek következtében a helyszínen életét vesztette.

A bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos bejelentést a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság Központi Ügyelete 2013. május 27-én 09:30 órakor fogadta. A bejelentést az elhunyt férfi felesége tette, aki elmondta, hogy a sérelmükre elkövetett bűncselekményt egy általuk ismert férfi követte el.

A bejelentésben elhangzottakból, illetőleg az elsődlegesen végrehajtott adatgyűjtés során beszerzett adatokból megállapították, hogy az elkövetett bűncselekmény feltételezett elkövetője a Panaszos nevelőapja.

V.

Mindezeket figyelembe véve a Panaszos által megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) A Panaszos sérelmezte a Rendőrségre történt beszállítást.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 67. § (1) és (2) bekezdései szerint:

„(1) Ha e törvény kivételt nem tesz, a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság azt idézi, akinek a jelenléte az eljárási cselekménynél kötelező, illetőleg azt értesíti, akinek a jelenléte nem kötelező, de azt a törvény lehetővé teszi. Akit megidéztek, köteles az őt megidéző bíróság, ügyész, illetőleg nyomozó hatóság előtt megjelenni.

(2) Az idézés és az értesítés írásban, illetőleg más alkalmas módon vagy eszközzel - különösen távbeszélő, telefax, számítógép útján - vagy a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság előtti személyes megjelenés alkalmával szóban történik. Az idézésnek, illetőleg értesítésnek tartalmaznia kell

- a) a megidézettnek hol, mikor, milyen minőségben kell megjelennie,*
- b) az értesített hol, mikor, milyen minőségben jelenhet meg,*
- c) az idézés, illetőleg az értesítés alapjául szolgáló eljárási cselekmény várható időtartamát (órákban),*
- d) a távolmaradás következményeire való figyelmeztetést,*
- e) a vádirat benyújtása után a vádlott nevét és az eljárás alapjául szolgáló bűncselekmény megjelölését.”*

A Be. 76. § (1) és (2) bekezdései szerint:

„(1) A bizonyítás eszközei a tanúvallomás, a szakvélemény, a tárgyi bizonyítási eszköz, az okirat és a terhelt vallomása.

(2) A büntetőeljárásban fel lehet használni azokat az okiratokat és tárgyi bizonyítási eszközöket, amelyeket valamely hatóság - jogszabályban meghatározott feladatainak teljesítése során a hatáskörében eljárva - a büntetőeljárás megindítása előtt készített, illetőleg beszerzett.”

A Be. 79. § (1) bekezdés szerint:

„(1) Tanúként az hallgatható ki, akinek bizonyítandó tényről tudomása lehet.”

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

A rendelkezésre álló – a II. részben felsorolt – bizonyítási eszközök alapján az alábbiakat állapítottam meg:

A társasházban 2013. május 27-én intézkedő rendőrök az elsődleges adatgyűjtés elvégzéséhez, az időközben a társasház másik lakásában lakó és a tetőtér felől érkező, a feltételezett elkövető lakásához tartó Panaszost igazoltatás után felkérték, hogy fáradjon le a ház mellett parkoló szolgálati személygépkocsijához, adatgyűjtés végrehajtásához. Ennek során a Panaszos ellenvetéssel nem élt, együttműködést tanúsított.

Ahhoz, hogy a beszerzett adatok a későbbiekben bizonyítékként felhasználhatóak legyenek, szükségessé vált a Panaszos tanúkénti, jegyzőkönyvi kihallgatása, mivel az akkor még bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható nevelőapjával kapcsolatban releváns információkkal rendelkezhetett, illetve egyéb, kiemelten fontos adatokról bírhatott tudomással.

Az intézkedő rendőrök a Panaszost szóban tájékoztatták, hogy tanúként kerül kihallgatásra és szóban idézték a Szolnoki Rendőrkapitányságra.

Tekintettel arra, hogy a bűncselekményt lőfegyverrel követték el, és a nyomozás során az addig beszerzett adatok alapján gyanú merült fel arra, hogy a bűncselekményt a Panaszossal azonos címen, de más lakásban lakó nevelőapja követhette el, így nem volt kizárható, hogy a lőfegyverrel rendelkező vélt elkövető a továbbiakban közvetlen hozzátartozói életét, testi épségét veszélyeztető magatartást is tanúsítson.

A társasház kb. 500 méterre található a Szolnoki Rendőrkapitányságtól, a Panaszos akár gyalogosan is befáradhatott volna oda, azonban beszállítását megelőzően arra vonatkozóan nem nyilatkozott, hogy a tanúkihallgatás időpontja, illetve ténye bármilyen formában sértette volna érdekeit, továbbá az ellen sem tiltakozott, hogy őt szolgálati gépkocsival szállítsák be a Rendőrségre. Nem kezdeményezte azt sem, hogy saját gépjárművével, vagy gyalogosan állna szándékában bemenni a rendőrkapitányságra.

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztály Betörési Csoport 2013. május 29-én kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/9317/2013. id. számú jelentése – a panasz kapcsán – az alábbiakat tartalmazza: „(...) [a Panaszost] *helyezzük biztonságba és kérjük meg, hogy fáradjon be velünk a Szolnok Városi Rendőrkapitányságra. [a Panaszost] a szükséges mértékig tájékoztattam és önként velünk jött a kapitányságra. (...)*”

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 08-án kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/6112/2014. id. számú jelentése szerint: „(...) [a Panaszos] *tanúkihallgatása vált szükségessé, amit nevezettel közöltünk, aki úgy nyilatkozott, hogy ennek akadálya nincs, semmilyen más elfoglaltságra nem hivatkozott. Megkértük, hogy fáradjon be a Szolnoki Rendőrkapitányságra, amit akkor és ott úgy beszélünk meg, [a Panaszos], S. Gábor r. törm. és én, hogy mivel a fenti lakcím 500 méterre van a Rendőrkapitányságtól ő nem jönne saját autójával, illetve gyalogosan, hanem velünk jönne a szolgálati gépjárművel. (...)*”

Álláspontom szerint a Panaszos tanúkénti kihallgatása az elrendelt nyomozás során szükségeszerű és indokolt volt, továbbá a kihallgatás végrehajtását megelőző szóbeli idézés a Be. előírásainak megfelelően került közlésre.

Megállapítom, hogy a Panaszos Rtv. szerinti előállítására nem került sor, tájékoztatását követően szabad elhatározásából, önként, az intézkedő rendőrök szolgálati személygépkocsijában utazva, a Be. alapján történt szóbeli idézés kapcsán jelent meg a Szolnoki Rendőrkapitányságon.

Álláspontom szerint a Panaszos Be. alapján történt szóbeli idézése, majd a Rendőrségre – beleegyezése alapján – történt beszállítása nem vonható az Rtv. 92. § (1) bekezdésben megfogalmazott rendelkezés körébe, ezért annak érdemi vizsgálatát jelen közigazgatási hatósági eljárás keretein belül – jogszabályi felhatalmazás hiányában – mellőztem.

2.) A Panaszos sérelmezte, hogy nem tájékoztatták beszállításának okáról.

Az 1.) panaszpontban kifejtetteken túlmenően az alábbiakat állapítottam meg.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Rtv. 24. § (1) bekezdés szerint:

„(1) A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.”

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2013. május 29-én kelt (S. Gábor r. törzsőrmester által készített), 16010/9317/2013. id. számú jelentése szerint: *„(...) A gépjárműben tájékoztattam [a Panaszost] arra vonatkozóan, hogy nevelőapjával, P. Istvánnal kapcsolatban bűncselekmény gyanúja merült fel (...)”.*

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 08-án kelt (S. Gábor r. törzsőrmester által készített), 16010/6112/2014. id. számú jelentése szerint: *„(...) [a Panaszost] tájékoztattuk arra vonatkozóan, hogy nevelőapjával, P. Istvánnal kapcsolatban bűncselekmény gyanúja merült fel, ezért szükséges az ügyre vonatkozó tanúkihallgatása. (...)”.*

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 08-án kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/6112/2014.id. számú jelentése szerint: *„(...) a megfelelő és szükséges tájékoztatást szóban megadtuk (...). Közlöttük vele [a Panaszossal], hogy nevelőapja bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható és ezért van folyamatban rendőri intézkedés a fenti címen.”.*

Az ismertetett bizonyítási eszközök (rendőrségi dokumentumok) alapján megállapítom, hogy az intézkedő rendőrök a feladatkörükbe tartozó és a tőlük elvárható felvilágosítást megadták a Panaszos részére, ezért az ezzel kapcsolatos panaszt elutasítom.

3.) A Panaszos sérelmezte, hogy a Rendőrségen történő megjelentése kapcsán igazolást nem kapott.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint:

„(4) Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.”

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

Az 1.) panaszpontban már kifejtésre került, hogy a Panaszos Rtv. szerinti előállítására nem került sor, így az Rtv. 33. § (4) bekezdésben megfogalmazott igazolás kiállításának kötelezettsége nem állt fent.

Annak érdemi vizsgálatát, hogy a Panaszos – a Be. alapján történt tanúkihallgatása kapcsán –, a Rendőrségen tartózkodása idejéről kapott-e bármilyen igazolást, jogszabályi felhatalmazás hiányában nem áll módomban vizsgálni, ugyanis az nem tartozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésben rögzített rendelkezés körébe.

4.) A Panaszos sérelmezte, hogy lakásának, illetve személygépkocsijának kulcsait elvették.

Az Rtv. 26. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőrség bűncselekmény elkövetésének megelőzése, megakadályozása, bűncselekmény felderítése, az elkövető elfogása, a közbiztonság védelme érdekében – ha a törvényben meghatározott kötelezettsége más módon nem teljesíthető, és törvény másként nem rendelkezik – kérheti és igénybe veheti a magánszemély, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet segítségét és a birtokában lévő eszközt. A segítségnyújtás csak akkor tagadható meg, ha az a felkért személy életét, egészségét vagy testi épségét nyilvánvalóan veszélyezteti, továbbá, ha a kért segítség teljesítéséhez szükséges tárgyi feltételek nem állnak rendelkezésre.”

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alábbiak állapíthatóak meg:

A Panaszos Rendőrségre történő beszállítása előtt a helyszínen tisztázásra került az, hogy a Panaszos rendelkezik – az akkor még bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható – nevelőapja lakásához lakáskulccsal.

Ezt a lakáskulcsot az egyik rendőr elkérte a Panaszostól, a kérésére a Panaszos önként átadott egy kulcsesomót, amelyen több kulcs is található volt. Ezzel egy időben tájékoztatták a Panaszost arról, hogy a nevelőapja lakáskulcsának átadása azért szükséges, mert az a lakásában történő esetleges behatolás rongálódás-mentes végrehajtásához nélkülözhetetlen. A Panaszos a közlést megértette és tudomásul vette.

A megállapítást alátámasztó jelentések ezzel kapcsolatosan az alábbiakat tartalmazzák:

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 08-án kelt (S. Gábor r. törzsőrmester által készített), 16010/6112/2014. id. számú jelentése szerint: „(...) *A közvetlen parancsnokkal való adategyeztetést követően [a Panaszostól] csak a [nevelőapja] lakását nyitó kulcsot kértem el, az az Ő döntése volt, hogy a kulcscsomóról nem vette le a fenti lakás kulcsát. A kulcsra esetlegesen az eljárás későbbi szakaszában a fenti lakásba a rongálás mentes bejutást elősegítendő volt szükség. (...) [a Panaszos] birtokából a kulcscsomó nem került elvonásra, lefoglalásra. Az eljárás szakaszában végig szabadon rendelkezhetett vele. (...) A helyiségbe való érkezéskor [a Panaszos] kulcscsomója a kezemben volt, amit az iroda asztalának sarkára tettem [a Panaszostól] kb. Im-re.*”.

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 08-án kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/6112/2014.id. számú jelentése szerint: „(...) [a Panaszossal] történt egyeztetés során megállapításra került, hogy [nevelőapja] lakcíméhez rendelkezik lakáskulccsal. Emlékezetem szerint nevezett ezt a kulcscsomót megmutatta, amely egy nyakba akasztható több kulcsot tartalmazó kulcs volt. Ezen kulcsok [a Panaszos] bekísérése során és a rendőrségi épületben tartózkodása során sem lettek nevezett birtokából elvonva. (...)”.

Álláspontom szerint a rendőrök az Rtv. 26. § (1) bekezdés rendelkezése szerint jártak el akkor, amikor elkérték a Panaszostól nevelőapjának lakáskulcsát. Az már a Panaszos döntése volt, hogy az önként átadott kulcscsomón más – az eljáráshoz nem kapcsolódó – kulcsok is voltak. **Megítélésem szerint a kulcscsomó átadásával nem sérült a Panaszos tulajdonjoga, ezek alapján a panaszt elutasítom.**

5.) A Panaszos sérelmezte, hogy nem használhatta mobiltelefonját.

A panasz vonatkozásában az alábbi bizonyítékok állnak rendelkezésre:

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2013. július 29-én kelt, 16010/105/43-2/2013. P. számú jelentése szerint: „(...) *Az intézkedő nyomozók nevezettet [a Panaszost] megkérték, hogy az információ realizálásáig, azt meghiúsító hívást ne kezdeményezzen. [a Panaszos] ezt megértette és ennek önként eleget tett. Telefonján ezen kívül szabadon kezdeményezhetett és fogadhatott hívásokat.*”.

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2013. május 29-én kelt (S. Gábor r. törzsőrmester által készített), 16010/9317/2013.id. számú jelentése szerint: „(...) [a Panaszos] elmondta továbbá, hogy a telefonja kijelzője nem működik, így nem látja, ki hívja. Tájékoztattam, hogy vegye fel a hívásokat, és ha édesanyja hívja, akkor kérje meg, hogy fáradjon be a Szolnoki Rk-ra. Amennyiben pedig más hívja, akkor ne közöljön semmit az ügy vonatkozásában és tegye le a telefont. Fenti kérésemet megértette és e szerint is cselekedett. (...) *Eközben több telefonhívást is fogadott, melyeket rövid úton rendezett azzal, hogy jelenleg a Szolnoki Rendőrkapitányságon van, és nem mondhat semmit.*”.

A Szolnoki Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály 2014. április 08-án kelt (B. Attila r. zászlós által készített), 16010/6112/2014.id. számú jelentése szerint: „(...) [a Panaszos] *folyamatosan fogadott és kezdeményezett telefonhívásokat, semmilyen tárgy és eszköz nem került elvonásra a birtokából.*”.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a Rendőrség arról tájékoztatta a Panaszost, hogy fogadhat, illetőleg kezdeményezhet telefonhívásokat, azonban az ügy vonatkozásában ne közöljön semmit és lehetőleg rövid úton rendezze hívásait.

Megítélésem szerint – az ügy körülményeire tekintettel – indokolt volt a Rendőrség kérése a telefonhasználat vonatkozásában, ezek alapján a panaszt, mint alaptalant elutasítom.

6.) A Panaszos sérelmezte, hogy kihallgatása alkalmával kizárólag édesanyjáról és nevelőapjáról kérdezték anélkül, hogy bármiféle jogaival kapcsolatban kioktatták volna.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

A Panaszos tanúként történt kihallgatása a Be. alapján került végrehajtásra, ezek alapján annak megítélése, hogy a nyomozási cselekményt megfelelő módon hajtották-e végre – jogszabályi felhatalmazás hiányában – nem áll módomban érdemben vizsgálni, ugyanis az nem tartozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésben rögzített rendelkezés körébe.

VI.

Az 1., 3. és 6. panaszpont elbírálása kapcsán fontosnak tartom kiemelni, hogy állásponthoz szerint annak eldöntése, hogy a Rendőrség az elrendelt nyomozás során végrehajtott bármely nyomozási cselekményt megfelelő módon hajtott-e végre, nem a közigazgatási hatósági eljárás keretében eldöntendő kérdés. A Be. alapján folytatott nyomozás törvényességi felügyeletét az ügyészség látja el, így az ezzel kapcsolatos kifogások kizárólag az ügyészség által bírálhatóak el.

A Legfelsőbb Bíróság egy másik eset kapcsán korábban megállapította, hogy: *„(...) Annak eldöntése, hogy az eljáró rendőrkapitányságok az elrendelt nyomozást illetően bármely nyomozati cselekménnyel késedelembe estek-e, vagy bármely nyomozati cselekményt nem megfelelő időben, vagy nem megfelelő módon tettek meg, nem közigazgatási eljárás keretében eldöntendő kérdés, és annak felülvizsgálatára a közigazgatási bíróságnak nincs hatásköre. Hangsúlyozta a megyei bíróság, hogy a nyomozás törvényességét az ügyészség felügyeli, így az ezzel kapcsolatos kifogások az ügyészség által bírálhatóak el.(...)”¹*

VII.

A Panasztestületnek a jelen ügy kapcsán kialakított állásfoglalásában az „előállítás” jogalap és aránytalan végrehajtása, továbbá a lakáskulcs, illetőleg indítókulcs elvétele kapcsán

¹ Lásd: BH2011. 179 – A rendőri intézkedéssel szembeni panasz kivizsgálása során a rendőrség nyomozati cselekményei már nem vizsgálhatók (1994. évi XXXIV. törvény 92. §, 93/B.§, 13. §, 1998. évi XIX. törvény 170. §, 171. §)

tett megállapításaival és az azokból levont következtetésekkel a határozat V. részében kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II., IV. és XXIV. cikk;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. törvény 159. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 33. § (3) bekezdés c) pontja, a 33. § (7) bekezdése, az 50. § (1) bekezdése, az 51. § (2) bekezdése, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 24. § (1) bekezdése, 26. § (1) bekezdése, 33. § (4) bekezdése, 92. § (1) bekezdése;
- a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 67. § (1) és (2) bekezdései, 76. § (1) és (2) bekezdései, 79. § (1) bekezdése.

Budapest, 2014. május 05.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**